

Rigsraad, der kom sammen, jeg troer den 25de Juni 1864, gylbige eller ikke? Derimellem ligger f. Ex. Loven om Creditbeviser, Loven om et overordentligt Statslaan og endvidere Lov om overordentlige Udgifter til Krigs- og Marineministeriet; ere nu disse Love gylbige eller ikke? Jeg troer, at vi Alle maae erklære dem for gylbige. Det Forslag, der her foreligger, og som er forsvaret af det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds, gaaer ud fra den Forudsætning, at disse af Rigsraadet vedtagne og af Kongen stadfæstede finantsielle Love ikke ere gylbige, thi dersom de ere gylbige, saa følger deraf aldeles umiddelbart Rigsdagens Forpligtelse til paa forfatningsmæssig Maade at hve det nødvendige Tilbud til de Udgifter, der følge af disse Love. Dersom man nu sagde, at dette i alt Fald kun kunde gjælde for det Tidspunkt, der ligger forud for Ratificationen af Fredslutningen, saaledes som et af de stillede Ændringsforslag har sagt, saa skal jeg gjøre opmærksom paa, at vi i den nuværende Session af Rigsraadet have vedtaget Bevillingslove, og det er ikke en enkelt Fraction af Rigsraadet, der har vedtaget saadanne Bevillingslove, men det er hele Raadet, og det er ganske særligt adskillige af de ærede Medlemmer, der nu her i denne Sal i en anden Egenstabs erklære, at Rigsraadet ikke længere har bevilgende Myndighed. Jeg skal anføre et ganske bestemt Exempel. I Rigsraadets Folkething er der vedtaget en Lov, vedkommende Toldopsynet ved Grændsen, og dertil er der bevilget 150,000 Rd. For nu særlig at nævne et enkelt Medlem, skal jeg minde om, at det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. N. Hansen) har været med til at vedtage denne Lov som Medlem af Rigsraadets Folkething og endogsaa som Medlem af Rigsraadets Folkethings Udvalg har været med at indstille til Rigsraadets Folkething at bevilge den nævnte Pengesum. Rigeoverfor denne Kjendsgjerning troer jeg, at man, mine Herrer, maa indrømme, at der bestaaer en gylblig Lovgivnings- og Bevillingsmagt for et Omraade, som ikke ligger under os. Er man kommen dertil, troer jeg ogsaa, man maa gaae et Skridt videre og sige, at vi maae holde os til § 6, som den foreligger fra gammel

Tid, og her kommer jeg til det Punkt, der egentlig lettest maatte kunne hjælpe os frem over det Hele. De forskjellige Talere, der have havt Ordet, ere Alle gaaede ud fra den Forudsætning og det Forlangende, at der skulde være en fornuftig og regelmæssig Tilstand og ikke være Noget, der ikke stemmede med sund Mennelesforstand; men dette er absolut umuligt. Naar saadanne Rystelser ere foregaaede, som her i Danmark, maa det, der kommer frem, blive absurd. Jeg kan ikke Andel end i høi Grad misunde min ærede Ven fra Maribo Amts 1ste Valgkreds (Zuel), der her i Thinget nyder det Privilegium, som paa en saa ubillig Maade forholdes mig, nemlig at tale Latin. Naar han gjør det, er det ikke saa slemt, og heldigt er det, at han ikke har en saa smagsfuld Oversætter, som jeg stundom har. Absurditeten, som det ærede Medlem betone, er netop det, der skal give Forklaringen af alle de Urimeligheder, hvori vi for Diebliffet befinde os. Vi maae af al Magt stræbe efter at komme til en ordentlig og fornuftig Tilstand, hvor Absplittelsen og Sondringen mellem de forskjellige Representationer ikke længere findes, men, saalænge den findes, bliver Absurditeten bestaaende, og den, der vil anlægge den sunde Mennelesforstands Maalestok paa Forholdene og den Maade, hvorpaa de udvikle sig, maa komme tilkort. Min ærede latinstalende Ven for Maribo Amts 1ste Valgkreds gjorde nu imidlertid opmærksom paa, at hvis vi ikke gik ind paa det Forslag, han har været med at stille, voldgav Rigsdagen sig selv til Rigsraadet, saa havde Rigsdagen givet Midlet ud af sin Haand til at sætte en Grændse for den nuværende Tilstands Varighed. Maa jeg gjøre det ærede Medlem og dem, der sympathisere med ham, opmærksom paa, at hvad enten vi vedtage dette Forslag eller ikke, ere vi uden den Magt og Myndighed, som han fordrer for Rigsdagen. Dersom Rigsdagen nægter at vedtage den foreliggende Paragraph, og lad os sætte, at Rigsdagens Folkething og Landsting bleve enige med Regjeringen om at give en Finantslov for Kongeriget, hvori en § 6 ikke fandtes, har man saa gjort Regjeringen og Rigsraadet umulige i Sager, der hidtil have været fælles?